

ἐλευθεριῶν· πρὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Συντάγματος τὸ ἡμέτερον εἶναι. . . ριζοσπαστικόν.

Α. Γ. Η.

Ο ΕΥ ΑΔΡΙΑΝΟΥΠΟΛΕΙ ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΜΑΣ

Ἰδοὺ ὅσα καταμαρτυροῦσι τὸν κ. Μητσάκην, ὅστις καί· περ ἐκ τῶν καλλίστων συμπολιτῶν, καὶ ἐκδουλεύσει πολλὰς εἰς τὴν ἐν Ἀφρικῇ ἐλληνικὴν ἰδέαν προσεγγικῶν, οὐχ ἥσσαν ἀπέτυχεν ἐν Ἀδριανουπόλει καὶ ἐλπίζομεν ὅτι ὁ ἴδιος συναισθανόμενος ὅτι ἀδικεῖ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἀποστολὴν του θέλει σπεύσει νὰ ζητήσῃ μετὰθεσιν ἀλλαχού, καὶ ἰδίᾳ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προσφιλῇ του Ἀθυσσινίαν, ἀπόστολος γιγνόμενος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐκεῖ ὅπου σῶζονται ἔτι δροσσεραὶ αἱ ἐλληνικαὶ παραδόσεις.

Α' Μετὰ τοῦ ἀρχιερέως διατελεῖ εἰς ψυχροτάτας σχέσεις, ὡς καὶ μετὰ τῶν μελῶν τῆς κεντρικῆς ἐφορίας.

Β' Ἀδαῆς ὢν ὅλως τῶν ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ συμβαινόντων, οὐδενίαν ἰδέαν δύναται νὰ σχηματίσῃ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν δυνατόν νὰ ἐπιτύχῃ ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς του, ἀπ' ἐναντίας σύμβουλον ἔχων ἓνα ἄπατριν Κρήτην, φαίνεται προσπαθῶν νὰ ἐκριζώσῃ ὅ,τι μετὰ τοσούτου κόπου κοινοῦται, Γεννάδης καὶ διδάσκαλοι ἐφύτευσαν.

Γ' Ἐψύχρανε πάντας σχεδὸν τοὺς πολίτας καὶ ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τοῦ Προξενείου, ὅπερ ἐπὶ Γεννάδου ἦν τὸ ἐντετακτικόν πάντων τῶν ἐργαζομένων ἐκεῖ ὑπὲρ τῆς ἰδέας ἐλληνοπαίδων.

Δ' Ἐκ πάθους ἀλόγου πρὸς τὸν Γυμνασιάρχην καὶ τὴν ἀξιόλογον διευθύντριαν τοῦ Παρθενιαγωγείου κ. Ἀσπασίαν Γρηγοράκη οὐδέποτε μέχρι τοῦδε ἔθεσε τὸν πόδα εἰς παρὰ

δοσιν τοῦ Γυμνασίου, τοῦ Παρθενιαγωγείου ἢ τῆς Ἀστυκῆς Σχολῆς.

Ε' Γίνεται πρόξενος σκανδάλου ἀπασχολῶν ἐν ὧραις παραδόσεως τὰς διδασκαλίσσας τῶν προαστείων, ἀναγκάζων αὐτάς νὰ ἐξέλθωσι μετ' αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης κτλ. κτλ.

ΣΤ' Δὲν ἐκέρδισεν οὔτε τὸν σεβασμὸν τοῦ κονακιοῦ, οὔτε τὸν σεβασμὸν τῶν συναδέλφων του. Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰσῆλθεν εἰς τὴν Μητρόπολιν φορῶν ἄνωθεν τῆς στολῆς καὶ τοῦ παρασήμου του ἐν χράμῃ, δῶρον, λέγει, τοῦ βασιλέως τῆς Ἀθυσσινίας!! Ὡς τὸ ἀν' αἴριον τύχῃ καὶ τοῦ δώση κανένας δῶρον ὠρολόγιόν τι, θὰ τὸ κρεμάσῃ καὶ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στηθους του μαζὺ μὲ τὸ παράσημον.

Μετὰ ταῦτα πάντα ὁ ἐπιστέλλων ἡμῖν δικαίως παρατηρεῖ:

«Ἀφοῦ δὲν ἔχωμεν ἡμεῖς τὴν ὑλικὴν τῆς Ἑλλάδος ὑποστήριξιν, ἔπρεπε, νομίζω, νὰ μὴ μᾶς στέλλουν Μητσάκηδες, ἀλλὰ διπλωμάτας, ὅπως τοιοῦτον φοβερὸν διπλωμάτην ἔχει ἐδῶ ἡ Ρωσία, τὸν ἐκ Θεσσαλονίκης γνωστὸν ἴσως καὶ εἰς ὑμᾶς κ. Ἰλαριονόφ.»

Καὶ ἐν ὑστερογράφῳ τάδε:

«Ὁ σύμβουλος τοῦ Μητσάκη ἱατρός Α. Κρήτης, ὁ καὶ πρόξενος ἁμισθος τῆς Περσίας, ἀπῆλθεν οἰκογενειακῶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἵνα παρακολουθήσῃ τῷ Βάσσᾳ ὡς ἱατρός τῆς πασχούσης συζύγου του. Ὁ κ. Μητσάκης διορθώσας τὰς ἐλληνικὰς ὑποθέσεις ἀναλαμβάνει καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ γραφείου καὶ προξενείου τῆς Περσίας».

Ο ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΣ

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Μη Χάνεσαι».

«Ὁχι μόνον ἐσφαλμένως ἀλλὰ καὶ μεροληπτικῶς ὅπερ

ἀγαθὸς καὶ συμπαθὴς, ὑπῆρξε φίλος, πατὴρ καὶ σύζυγός ἴσως μάλιστα εἰλικρινῶς τὸν ἐλυπήθη.

Τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἕνεκα τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του, ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ ἐγένετο κύριος οὐχὶ εὐκαταφρονήτου περιουσίας, ἀποφερούσης πρόσδοτον τριάκοντα περίπου φράγκων.

Τὸ πάθος τοῦ βαρόνου διὰ τὴν μαρκεσιάν δὲν κατηνύθη. Ὅτε ἐπκέφθη ὅτι ἡ στιγμή ἐπέστη νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν Κεκιλίαν, ἐλθὼν παρ' αὐτῇ εἶπε:

— Εἰσθε ἐλευθερά καὶ σὰς ἀγκυῶ πάντοτε· εἰσθε σχεδὸν πτωχὴ καὶ ἐγὼ εἶμαι πλούσιος· σὰς προσφέρω τὸ ὄνομά μου καὶ τὴν περιουσίαν μου.

Ἡ μαρκεσία δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῇ ὅ,τι προσέφερεν αὐτῇ ὁ ἀνὴρ, εἰς ὃν ἡ καρδιά της ἀνῆκε. Μετὰ πεντεκαίδεκα μῆνας ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ μαρκεσιῶ Σαμαράνδ, ἡ Κεκιλία ἐνυμφεῖτο τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ.

Ἀνεχώρησαν ἐκ Τουλούζης, ἔνθα ὁ γάμος τῆς ὥραιας χήρας ὤν ἐπεδοκιμάσθη ὑφ' ὅλων, καὶ μετέβησαν, ἵνα ἐγκαταστῶσιν ἐν Παρισίοις.

Ὁ μικρὸς Παῦλος ἦν τότε τεσσάρων καὶ ἡμίσεως ἔτους.

Μετ' οὐ πολὺ ἡ Κεκιλία ἐποίησεν ἀνγκάλυψιν πλήζασα δεινῶς τὴν καρδίαν της. Ἦτο πρῶτον τραῦμα. Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ δὲν ἠγάπα τὸν υἱόν της, ἐφαίνετο μάλιστα ἀποστρεφόμενος αὐτόν.

— Ὁ σύζυγός μου λοιπὸν εἶνε ἄνθρωπος χωρὶς καρδίαν; ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν μετ' ὀδύνης ἡ Κεκιλία.

Μετ' οὐ πολὺ ἐγένετο τὸ δεύτερον μήτηρ, ὁ δὲ βαρόνος κατεγοητεύθη ἐπὶ τῇ προσκίσει ἑνὸς υἱοῦ. Ὁ Παῦλος παντοιοτρόπως ἐξεδήλωσε τὴν χαρὰν του, διότι ἀπέκτησε μικρὸν ἀδελφὸν καὶ ἀμέσως ἠγάπησε δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς καρδίας του, ἕνεκα τοῦ ὅποιου ἔπρεπε νὰ καταστῇ ἄξιος τῆς ἀγάπης τοῦ βαρόνου. Ἀλλὰ δυστυχῶς οὐδὲν τοιοῦτον συνέβη. Ἡ ἀλλόκοτος ἀποστροφή, ἥς ὁ μικρὸς ἦν τὸ ἀντικείμενον, πύξανε ἔτι μᾶλλον, ὁ δὲ βαρόνος τελευταῖον ἀπήτησεν, ἵνα ὁ νέος μαρκεσιῶς ἀπομακρυνθῇ τοῦ οἴκου.

Ἡ Κεκιλία ἐκλαυσε καὶ ἐνεκαρτέρησε κατανοοῦσα ὅτι τὸ ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ υἱοῦ της ἦτο θυσία, ἣν ὤφειλε νὰ κάμῃ, ὅπως ἀπαλλάξῃ αὐτὸν τῶν προηγηλακισμῶν· ὁ Παῦλος ἐστάλη εἰς οἰκοτροφεῖον.

Ἐν τούτοις ὁ βαρόνος δὲν ἐβράδυνε νὰ φανῇ τοιοῦτος, οἷος ἦτο. Ὁ πολὺς ἔρως αὐτοῦ δὲν ὑπῆρχε πλέον· ἡ ψυχρότης του, ἡ ἀπέχθειά του, οἱ τραχεῖς λόγοι του, κατέδειξαν τῇ βαρόνῃ ὅτι δὲν ἠγαπᾶτο πλέον. Προσβληθείσης τῆς ἀξιοπρεπειᾶς της, δὲν ἠθέλησε μάλιστα ν' ἀποπειραθῇ νὰ ἐπαναγάγῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰ καθήκοντά του, ἔσχε μάλιστα καὶ τὴν ὑπερηράνειν τοῦ νὰ μὴ παραπονεθῇ.

Ὁ κ. Δεσιμαῖζ εἶχεν ἀνεύρει ἐν Παρισίοις ἀρχαίαις γνωριμίας. Συνήντα τις αὐτὸν εἰς πάντα τὰ διασκεδαστικὰ μέρη. Ἦν ὁ τακτικὸς φοιτητὴς τῶν αἰθουσῶν τούτων, ὅπου καταφεύγουσι πάντες οἱ ἀπερριμμένοι, οἱ ἐκπεπτωκότες οἰκονομολόγοι τοῦ χρηματιστηρίου, οἱ τρέχοντες κατόπιν τῶν